

ACV vs. Werkgevers (28.1.10)

Naar aanleiding van de lancering van de patronale campagne “Laat ons ondernemen” maakt het ACV in een goed doortimmerde nota, brandhout van deze Calimeroachtige campagne. De vakbond toont o.a. aan dat, in tegenstelling tot de patronale mantra, de loonkosten in de belgische voertuigenindustrie lager zijn dan in de naburige landen. In de globale economie zijn ze nauwelijks hoger dan in deze landen en dit verschil wordt ruim gecompenseerd door hogere productiviteit. De lastenverlagingen voor de patroons nemen steeds toe (meer dan 11 miljard in 2009) zonder dat er jobs bijkwamen. Deze en vele andere belangwekkende gegevens staan te lezen in het ACV document dat wij integraal publiceren.

Brussel, 26 januari 2010

EEN OPLOSSING BEN JE NIET, DIE MAAK JE

De aangekondigde sluiting van Opel werd door de werkgevers en hun vrienden-economen aangegrepen voor een agressieve campagne tot verlaging van de loonkost:

- VKW Metena: “uurloonkosten in de auto-assemblage-industrie liggen hier 3 euro hoger dan in Duitsland”;
- Geert Noels: “uurloonkosten in de industrie zijn substantieel hoger dan in Duitsland”;
- VBO: “arbeider kost in België 38 euro per uur tegen 35 euro in de ons omringende landen”;
- verenigde werkgevers gisteren: “de loonkosten zijn 11 % hoger dan bij de buurlanden”.

Dit werd kracht bijgezet door de gemeenschappelijke oproep van de werkgevers gisteren: geen bijkomende lasten, drastische inkrimping van de opzegtermijnen van de bedienden, sterkere activering van werklozen en langer werken. Met andere woorden: volgens de werkgevers hebben de werknemers van Opel hun werkloosheid zelf gezocht. En de stijgende werkloosheid lost zichzelf op als we de pensioenleeftijd optrekken, de eindeloopbaanregelingen afbouwen, de werklozen – we citeren – “bij de lurven nemen”, resp. “bij de kraag vatten” en de bedienden sneller werkloos kunnen stellen. Alsof je daar één extra job mee creëert.

De puntjes op de i

Het ACV wenst tussen al dit mediageweld van werkgeverszijde en tegenover de wijze waarop de werknemers van Opel en de werklozen zo worden geschoffeerd, toch even de puntjes op de i te zetten.

1. De vermelde loonkostvergelijkingen raken kant noch wal. De VKW-cijfers dateren van 2007, dus al zonder rekening te houden met de zware lastenverlagingen van 2008-2010. Maar zelfs voor 2007 worden de VKW-cijfers tegengesproken, niet enkel door internationale vergelijkingen, maar ook door Agoria. Volgens het Amerikaanse Bureau of Labor Statistics waren de werknemers in de Duitse voertuigproductie in 2007 per uur 25,2 % (10,53 US dollar) duurder dan in België. Agoria zelf komt voor 2007 uit op 7.6 % meerkost in Duitsland (2,58 euro). Die kloof was in 2008 uitgediept tot 8.1 % (zelfs 8.9 % - 3,02 euro meer - in de Agoria-berekening zonder Volvo). Bovendien moet nog rekening worden gehouden met de bijkomende verlaging voor ploegenarbeid sinds 1.6.2009 en de algemene fiscale correctie van inmiddels 1 % op de brutolonen. Met die twee correcties, blijkt de **Duitse voertuigindustrie per uur vandaag 11,5 % of 3,82 euro duurder**. Vergeet ook niet dat een dag tijdelijke werkloosheid in België aan de werkgevers maar half zoveel kost dan in Duitsland, dixit Agoria.

Het ACV herinnert de werkgevers aan zijn eerder voorstel om de lastenverlaging voor ploegenarbeid niet breed en ondoelmatig uit te smeren, maar te cibleren op de sectoren met de zwaarste meerkost voor ploegenarbeid. Dat had de industrie - en in het bijzonder de voertuigindustrie - een nog grotere voorsprong opgeleverd. Het waren de werkgevers die dit aanbod indertijd afsloegen.

2. Voor de globale economie herinneren we aan de vaststellingen in het laatste technisch rapport van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven (CRB), overigens mee voorbereid door de

werkgevers. De Belgische loonkosthandicap is in vergelijking met het rapport van 2008 verkleind van 4.1 % tot 3.3 %. Dit cijfer houdt dan nog geen rekening met de fiscale loonkostcorrecties. Als die in rekening worden gebracht, dan blijkt dat de globale **loonkosthandicap werd herleid tot 1.65 %**.

3. De werkgevers stellen dat je niet enkel naar de evolutie, maar ook naar het loonkostniveau moet kijken. Dat was in elk geval niet het akkoord van 1996. En overigens moet je dan ook de verschillen in productiviteit in rekening brengen. Volgens recente gegevens van de Conference Board ligt **onze productiviteit per uur 6.6 % hoger dan de buurlanden en zelfs 9.6 % hoger dan Duitsland**. Waarmee we opklimmen tot plaats 3 in de wereld. Nemen we de Europese Lissabon-indicatoren, **blijkt dat onze productiviteit per werknemer 18.9 % hoger is dan de Duitse en 14,9% hoger dan het gemiddelde van de buurlanden**. Klassiek tegenargument van de werkgevers: door de hoge loonkost kunnen de bedrijven niet anders dan banen wegsnijden en de productiviteit opjagen. Dat is het verhaal van de kip en het ei. Je kan net zo goed stellen dat de hoge productiviteit de loonsverhogingen heeft mogelijk gemaakt. In elk geval vinden de werkgevers geen steun in het rapport van de CRB: **onze werkgelegenheid (in aantal uren) steeg sinds 1996 meer dan dubbel zo sterk dan in de buurlanden (10.4 % tegen 4.5 %)**.

4. De werkgevers blijven hengelen naar bijkomende lastenverlagingen en verwijten regering (en vakbonden) blind te zijn voor hun problemen. Ze vergeten erbij te zeggen wat ze inmiddels als ontvingen: 4.759 miljoen aan RSZ-verminderingen, 208 miljoen aan activering uitkeringen, 2.070 miljoen aan fiscale loonkostsubsidies, met als kers op de taart de notionele intreestafrek, waarvan de kost inmiddels uit de hand is gelopen tot 4.000 miljoen euro. Dat betekent dat de **overheid inmiddels al voor 11 miljard (11.037 miljoen) overpompde naar de bedrijven. Dat is 6 miljard (5.954 miljoen) meer dan in 2006**, meer dan een verdubbeling op 4 jaar tijd. En dat naast de volgehouden matiging van de loonsverhogingen in sectoren en bedrijven. De gewestsubsidies en BTW-verlaging voor de horeca zien we dan nog over het hoofd.

5. Het ACV heeft al meer dan een jaar een concreet voorstel klaar voor het debat arbeiders-bedienden. Al die tijd weigerden de werkgevers hun kaarten op tafel te leggen. Nu blijkt waarom. Omdat ze kennelijk alleen maar mandaat krijgen om de ontslagbescherming van de bedienden af te bouwen tot het niveau van de arbeiders – in een reeks sectoren zelfs lager dan dat - en de ontslagkost via netto premies grotelijks door te schuiven naar de (reeds armlastige) overheid en de sociale zekerheid. Dit is **geen fatsoenlijke basis voor gesprek om te komen tot een verbeterd, gemeenschappelijk statuut voor arbeiders en bedienden**. Temeer daar het enige antwoord van de werkgevers op de stijgende werkloosheid niet is het creëren van banen, maar het versneld dumpen van werknemers en het opjagen van werklozen en oudere werknemers, zonder afdoende begeleiding en al te vaak zonder perspectief.

6. De werkgevers blijven aanhoudend stoken tegen de pensioenleeftijd en voor een Generatiepact bis. Nochtans is het aantal uitgeschreven werklozen sinds het Generatiepact serieus gezakt (-57,3%). **Het aantal brugpensioenen beneden de 60 jaar is substantieel gedaald (-19,5%), beneden de 55 jaar zelfs meer dan gehalveerd (-55,3%)**. Het ACV herinnert de werkgevers aan de afgesproken timing: evaluatie van het Generatiepact pas vanaf 2011. Met dan ook evaluatie van de inspanningen die de werkgevers zelf hebben gedaan om oudere werklozen kansen te geven en oudere werknemers in staat te stellen langer te werken.

Oproep tot debat

De werkgevers herhalen tot vervelens toe hun nieuwe mantra: de ondernemingen worden teveel bekeken als het probleem, **terwijl ondernemingen (deel van) de oplossing zijn. Zo ziet het ACV het ook**. Maar als werkgevers de oplossing willen zijn, dat ze dan:

- niet blind zijn voor de problemen die ze in het verleden en vandaag nog creëren: de ontsporingen in de financiële sector, het onfatsoenlijke bezoldigingsbeleid naar bestuurders en topmanagement, **het gelobby voor de deregulering die ons in deze ongeziene crisis heeft gestort**,

de blinde saneringen zonder afdoende economische verantwoording...;

- de verantwoordelijkheid voor de oplossing niet enkel doorschuiven naar overheden en vakbonden, naar werknemers en werklozen, maar ook willen bekijken welke oplossingen zijzelf kunnen aandragen: voornamelijk jobs, voor investeringen in innovatie, voor het respecteren van de afspraken inzake opleiding van en voor de integratie van risicogroepen;
- uit de loopgraven komen, voor een constructief overleg met overheden en sociale partners over de actuele en toekomstige uitdagingen, met als allereerste prioriteiten het vermijden van ontslagen en het creëren van banen. Innovatie en vergroening zijn daartoe sowieso belangrijke hefboomen. Dat erkennen ook de verenigde werkgevers. Dat is dan ook het enige lichtpunt in hun recente communicatie.

Het ACV roept alle sociale partners op tot een open en eerlijk debat over een nieuwe, evenwichtige strategie voor groei, werkgelegenheid, duurzame ontwikkeling en sociale bescherming. Gebaseerd op correcte analyses en cijfers. En vanuit een wederzijdse bereidheid om oplossingen te zoeken. Met verwijten over en weer geraakt niemand een stap verder.

.